Karin Slaughter

Veroordeeld

Band 1

2015
Uitgeverij XL
Zoetermeer

Dag een

MAANDAG

Een

Maggie Lawson was boven in haar slaapkamer toen ze de telefoon hoorde overgaan in de keuken. Ze keek op haar horloge. Een telefoontje zo vroeg in de ochtend voorspelde weinig goeds. Via de achtertrap stegen geluiden uit de keuken op: de klik waarmee de hoorn van de haak werd genomen. Het zachte gemurmel van haar moeders stem. De scherpe tik waarmee het telefoonsnoer tegen de vloer sloeg terwijl ze door de keuken heen en weer liep.
In het linoleum waren grijze zigzaglijnen uitgesleten van de ontelbare keren dat Delia Lawson door de keuken had geijsbeerd als ze weer eens slecht nieuws te horen kreeg.
Het gesprek duurde niet lang. Delia hing op. De luide klik weergalmde tot aan de dakspanten. Maggie kende elk geluid van het oude huis. Haar hele leven al had ze zijn stemmingen bestudeerd. Vanuit haar eigen kamer kon ze haar moeder volgen als ze in de keuken bezig was: de koelkast die werd geopend en weer gesloten. Een kastdeurtje dat werd dichtgeklapt. Eieren die boven een kom gebroken werden. De knip van haar duim tegen de aansteker voor de zoveelste sigaret.
Maggie wist precies hoe het zou gaan. Zolang ze zich kon herinneren speelde Delia de slechtnieuwstroef al uit. Een tijdlang zou ze zich inhouden, maar dan –

vanavond, morgen of misschien over een week – zou ze het op ruzie met Maggie aansturen, en zodra Maggie haar mond opendeed om te reageren, zou haar moeder haar kaarten op tafel leggen: ze liep achter met de elektriciteitsrekening, het aantal diensten dat ze draaide in het restaurant was teruggebracht, de auto was aan een nieuwe versnellingsbak toe, en nu maakte Maggie het nog erger door een grote mond op te zetten en jezus, kon ze haar moeder niet even met rust laten?

Verslagen. De deler wint.

De strijkplank knerpte toen Maggie hem dichtklapte. Voorzichtig stapte ze om stapels gevouwen wasgoed heen. Ze was die ochtend al om vijf uur opgestaan om voor het hele gezin te strijken. Sisyphus in ochtendjas, dat was ze. Ze hadden allemaal een of ander uniform. Lilly droeg blauw-groen geruite rokken en gele overhemden naar school. Van Jimmy en Maggie waren de donkerblauwe broeken en dito overhemden met lange mouwen van het Atlanta Police Department. Delia had synthetische groene jasschorten van het restaurant. En als ze allemaal thuiskwamen, trokken ze hun gewone kleren aan, wat betekende dat Maggie elke dag voor acht in plaats van vier mensen aan het wassen en strijken was.

Ze klaagde alleen als niemand haar hoorde.

Uit Lilly's kamer klonk gekras toen ze de naald op een

plaat liet vallen. Maggie klemde haar kiezen op elkaar. *Tapestry*. Lilly draaide die elpee helemaal grijs.
Nog niet zo lang geleden hielp Maggie Lilly elke ochtend met aankleden voor ze naar school ging. 's Avonds bladerden ze het tijdschrift *Brides* door en knipten foto's uit voor hun droomhuwelijk. Dat alles was vóór Lilly dertien werd en haar leven in een eeuwigdurend visioen van eeuwig wisselende tinten veranderde, net als dat van Carole King.
Ze verwachtte elk moment dat Jimmy op de muur zou bonzen en tegen Lilly zou roepen dat ze die klereherrie uit moest zetten, maar toen bedacht ze dat haar broer een extra nachtdienst draaide. Maggie keek uit het raam. Jimmy's auto stond niet op de oprit. Het bedrijfsbusje van de buurman was er ook niet, wat ongebruikelijk was. Ze vroeg zich af of hij ook nachtdienst had. En meteen berispte ze zichzelf, want het ging haar niks aan wat de buurman deed.
Tijd om naar beneden te gaan voor het ontbijt. Terwijl ze de trap afliep, trok Maggie de schuimrollers uit haar haar. Precies op het midden van de trap bleef ze even staan. De akoestische vrijhaven. *Tapestry* stierf weg. Er klonk geen enkel geluid uit de keuken. Als ze het goed timede, had Maggie soms een volle minuut stilte daar op de trap. De rest van de dag zou zich geen enkel moment meer voordoen waarop ze zo alleen was.

Voor ze doorliep, ademde ze diep in en liet de lucht weer langzaam ontsnappen.
Het oude victoriaanse huis was ooit imposant geweest, maar van zijn vroegere glorie was niets meer over. Uit de gevelbeplating waren hele happen verdwenen. Stukken verrot hout hingen als vleermuizen van de daklijsten. De ramen rammelden bij het geringste briesje. Als het regende stroomde er een beek door het souterrain. Er was geen contactdoos in huis waar geen zwart waas omheen zat getatoeëerd ten gevolge van prutswerk en slechte zekeringen.
Het was vochtig in de keuken, ook al was het winter. Ongeacht het seizoen rook het er altijd naar gebakken spek en sigaretten. De bron van beide stond bij het fornuis. Met kromme rug vulde Delia het filterapparaat. Als Maggie aan haar moeder dacht, zag ze deze keuken voor zich: de vale avocadogroene apparatuur, het gebarsten gele linoleum op de vloer, de zwarte schroeiranden op het gelamineerde aanrechtblad van de sigaretten die haar vader er altijd op legde.
Zoals gewoonlijk was Delia nog eerder opgestaan dan Maggie. Niemand wist wat Delia deed zo vroeg in de ochtend. Waarschijnlijk vervloekte ze God omdat ze weer wakker was geworden in hetzelfde huis met dezelfde problemen. Er gold een ongeschreven regel, namelijk dat je niet beneden kwam voor je het geluid hoorde van eieren die werden geklutst in een kom.

Delia maakte altijd een uitgebreid ontbijt, een overblijfsel uit haar jeugd tijdens de Depressie, toen het ontbijt soms het enige maal van de dag was.
'Lilly al wakker?' Zonder zich om te draaien wist Delia dat Maggie was binnengekomen.
'Voorlopig wel, ja. Kan ik iets doen?' bood Maggie aan, zoals elke ochtend.
'Nee.' Delia prikte met een vork in het spek. 'De oprit hiernaast is leeg.'
Maggie wierp een blik uit het raam, alsof ze niet allang wist dat Lee Grants busje niet op zijn vaste plek stond.
'Straks gaan er weer meiden op alle mogelijke en onmogelijke tijden dat huis in en uit,' zei Delia.
Maggie leunde tegen het aanrecht. Delia maakte een uitgeputte indruk. Zelfs haar vlassige bruine haar wilde niet opgestoken blijven. Ze draaiden allemaal extra diensten zodat Lilly naar een particuliere school kon gaan. Ze moesten er niet aan denken dat ze met een bus naar het getto aan de andere kant van de stad werd vervoerd. Ze hadden nog vier jaar schoolgeld, studieboeken en uniformen voor de boeg tot Lilly eindexamen deed. Maggie betwijfelde of haar moeder het zo lang volhield.
Delia was er als kind bij geweest toen haar vader zich door het hoofd schoot omdat hij het familiebedrijf was kwijtgeraakt. Haar moeder had zich al vroeg met haar pachtboerderijtje het graf in gewerkt. Ze had haar

twee broers aan polio verloren. Ze moest ongetwijfeld gedacht hebben dat ze de hoofdprijs had gewonnen toen ze met Hank Lawson trouwde. Hij droeg een pak, had een goede baan en een mooie auto, maar toen keerde hij zo getraumatiseerd terug uit Okinawa dat hij sindsdien om de haverklap in een psychiatrische inrichting moest worden opgenomen.
Maggie wist maar weinig over haar vader, hoewel hij duidelijk zijn best had gedaan om tussen de ziekenhuisopnamen door iets van zijn leven te maken. Na Lilly's geboorte installeerde hij de schommel in de achtertuin. Op een keer stuitte hij in de ijzerhandel op een partij grijze verf die in de uitverkoop was, waarop hij in anderhalf etmaal zonder te pauzeren alle kamers van het huis in de kleur van een vliegdekschip schilderde. In het weekend maaide hij het gazon onder het genot van een sixpack goedkoop bier, en liet de maaier staan op de plek waar hij zijn laatste slok had genomen. Toen het een keer sneeuwde terwijl Maggie keelontsteking had, bracht hij haar sneeuw in een tupperwarebak zodat ze er in de badkamer mee kon spelen.
'Jezus, Maggie.' Delia tikte met de vork tegen de koekenpan. 'Heb je niks te doen?'
Maggie pakte een stapel borden en bestek van het aanrecht en nam die mee naar de eetkamer. Lilly zat al aan tafel, wonderbaarlijk genoeg over een studieboek gebogen. Het afgelopen jaar hadden ze de dertienja-

rige Lilly niet zozeer tot vrouw zien ontluiken als wel eindeloos auditie zien doen voor een rol in *The Exorcist*.
Toch liet Maggie niet alle hoop voor haar zusje varen.
'Heb je lekker geslapen?'
'Fantastisch.' Lilly sloeg haar vingers om haar voorhoofd bij wijze van saluut aan het boek. Haar haar zat in een losse paardenstaart. Het was kastanjebruin, ergens tussen het vaalbruin van Delia en Maggies donkerder tint in.
'Fantastisch klinkt niet slecht.' Maggie zette een bord naast Lilly's elleboog. Ze stootte haar aan met haar heup. 'Wat ben je aan het leren?' Weer stootte ze haar aan. En toen nog een keer. Toen Lilly niet reageerde, zong ze het begin van 'I Feel the Earth Move', en liet elke pauze met een heupstoot gepaard gaan.
'Kappen!' Lilly liet haar hoofd nog verder voorover hangen. Haar neus raakte praktisch het boek.
Maggie boog zich over de tafel heen om ook de andere kant te dekken. Ze wierp weer een blik op Lilly, die al vanaf het moment dat ze de kamer was binnengekomen naar dezelfde plek op de pagina had zitten staren.
'Kijk me eens aan,' zei Maggie.
'Ik ben aan het leren.'
'Kijk me aan.'
'Ik heb een proefwerk.'
'Je hebt mijn make-up weer gepikt.'